EL SOMRIURE DEL CAVALL

Estès a terra l'ombra m'anivella
I sempre acaba un pen fer-se sos.
Herba, de meus ulls vers mirem per l'anella
De la clau aquesti espai blavós

La barba verda, amor, la veig més bella,
I el cor amb flors perquè l'aigual s'ha fos
En una mansa tassa de vaixella,
Mes veig que el mirar te sinai fiell i un gos

De foc de sol que atroç fumeja i crida
Des de l'entranya de les coses si
El gamuet llampega obint ferida.

S'omple d'aroma l'aire del camí
Soca branuda ajuda la florida
I l'ombra humida com abir, en fi...